

(המשך בעמוד 15)

עה שהרקיעה שחקים בשבוע האחרון — לא היה חשב מסוגל ליישם את שאיפותיו. הוא יכול היה רק לשכח את האירגון ה גדול — אל'פתח — שילך בדרך זו. זה בדיק מה שיאסר ערפאת לא רצה. מנהיג אל'פתח הכריז לאיפעם, כי אין הוא מוכן לעצמים על שכמו שלו ועל שהם אירגונו את האחריות למהול המדינה. שמו עות, כאילו הוא עומד לתפוס את השלטון ולמסור את הנשיאות או את ראשות הממשלה למדינת השמאלני סוליימאן אל'נא' בולסי, הוכחשו בתוקף. אנחנו חייבים לשמור על שלמות המדינה, הכריז. "ה" מלחמה בציונים קודמת לכל".

על כן שוב נמצאה שפה משותפת בינו לבין המלך. כאשר פירסם ראיו עמאן, כי חוסיין ניצל בנס מהתנקשות בחייו, מיהר ערפאת לברכו על כך. עוד באותו יום, יום רביעי אחרי הצהריים, הגיעו חוסיין וערפאת לידי הסכם על הפסקת אש. הסכם שבו "לא יהיו מנצחים או מנוצחים".

ההסכם, שתוכנו שודר מעמאן ומקאהיר, היה פשרה מוחלטת. דובר, למעשה, על הפסקת האש ועריכת חקירה לגילוי גורמי ההתלקחות.

אלא שערפאת שוב לא היה מסוגל לדבר בשם כל אירגוני הפלסטינים. חבש ר' חזאמתה הודיעו כי אינם מקבלים את ההסכם, באשר אין הוא מבטיח את סילוק הפיקוד הצבאי העליון ופירוק הפלוגות ה מיוחדות. "אנו ממשיכים ללחום!" הכריזו שני פלגי החזית.

כאשר הפציע השחר של יום ה', התחדש שו היריות מכל עבר. אפילו אנשי אל'פתח לא נשמעו כולם להוראות הפסקת האש. ואו נתן השריף נאצר את ההוראה לצבא לסגת מן העיר ולהקיף אותה בטבעת של שריון ומטילריה. האיום היה ברור: אם לא ייכנעו הפלסטינים, תופגז העיר ללא אבחנה. להמחשת האיום אף גורו כמה עשרות פגזים.

הפלסטינים לא נכנעו. הם השתלטו על כל רובעי העיר, מיקמו קני-מיקלעים על הגגות, והיכו להופעת הצבא כדי לנהל קרבות רחוב. עבדאלנאצר מתח עליהם בקירות, מאמר בפראבדה תקף אותם; אך האירגונים השמאלניים סירבו לקבל את הסכם הפשרה, איימו להמריד גם את עיקר כוחות אל'פתח.

לכבוש את עמאן?

ב מצב מתוח זה, קיים חוסיין ישרי בה עם מפקדיו. אילו רצה לכבוש את בירתו בחזרה, היה עליו לפתוח במיתקפת עונשין מאסיבית, תוך הפגזת העיר וכיבוש רחובותיה בקרבות פנים-אל-פנים. הקצינים הקיצוניים היו מוכנים לכך, אולם הם לא יכלו להוציא מהמלך פקודה למיבצע זה. להיפך: הוא האשים אותם בפגיעה ללא צורך באזרחים רבים, עליי הפגזת מח' נות פליטים ללא מטרה צבאית מוגדרת. לבסוף צעד חוסיין צעד נוסף בדרך ש הובילה אותו לצימצום הדרגתי של כוחו. הוא החליט לקבל את תנאי השמאלנים, לפטר את אחיימו נאצר ואת הקולונל זאיד בן שאקר, מפקד חיל השריון, "למ' רות שפעלו לפי הוראותי".

הוא קיווה, כי מייד אחרי הרגעת הרוחות יצליחו כוחות הביטחון שלו להשתלט שוב על העיר — תוך תיאום עם אנשי ערפאת — וליצור מצב שיאפשר לו לשמור על השלטון. העיקר: שצבאו נשאר פחות או יותר שלם, לצורכי עימות — שאולי לא יבוא לעולם.

ערפאת שמח אף הוא על ההתלטה. גם הוא קיווה, כי אחרי שבוע ההשתלטות, יצליח לבצר מחדש את מעמדו, להתלבש על אירגון-הגג של הפידאיון, ובצורה זו להעמיד את חבש על מקומו.

אשר לערפאת — חבש כבר הפגין כלפיו זילזול מסוייג, חייב אמנם את קיום אל' פתח, אך הצטער על כי אירגון זה אינו מושחו ומהפכני די הצורך.

לדעתו: מתקרב הזמן שבראש כל ה' מתנה הפלסטיני יעמוד אדם שאינו מסתפק רק במאבק לאומי נגד ישראל, אלא מנהיג המחפש להשליט את המהפכה ה' שמאלנית בירדן ובעולם הערבי כולו — כשלב ראשון וחיוני לקראת "העימות ה' גורלי עם ישראל והאימפריאליזם המערבי". המערכה על עיד זה לא תצטמצם לירדן. היא תחפשט ללבנון ולכל ארץ בה מרו' כיום פלסטינים, כשהקצינים גוררים אח' ריהם את ההמונים המתונים יותר.

כך הרבה על הארץ שהתחזתי להתעניין ברצינות. במשך תשעה חודשי למדתי הכל על הארץ. קראתי כל מה שאפשרי על ישרא, ראל, וגיליתי מה שעשיתם פה. "החלטתי שגם עלי לעשות משהו. האציר לות מחייבת, לא? בינארי השנה ניגשתי לרב פרידמן בניו-יורק ואמרתי לו: אספתי 12 מיליון דולר. אני רוצה לקנות מטוס סילון בשביל ישראל".

"אחרונת הנועזות" טעמה ל.ס.ד. כבר לפני עשר שנים

הרב נדהם, והלך להתייעץ. בא אלי מישי' הו מהשגרירות הישראלית וניסה להסביר לי שטוס זה בלתי אפשרי. אחר כך הגיע אלי גם פקיד של ממשלת ארצות-הברית, והזהיר אותי שיכולים לשלול מ' מני את הפספורט האמריקאי, אם אקנה ציוד מלחמה למדינה זרה.

"לבסוף שיכנעו אותי שאתרום את הכסף עבור בית-ספר. ובאמת בנו בכסף שאספתי בית-ספר. בנו אותו בבית-שאן. ואז קרה אסון נורא. בית-הספר הזה נהרס בהפגזת הירדנים. אני מוועזת מזה, ואני מתכוננת לנסוע לשם".

בהרצליה נהנית כריסטינה מהשמש והים, מבלה עם ידיה הישראלים שהכירה כאן. אנחנו יורדים לשפת הים, מפעילים את המכשיר, וכל היום רוקדים. כל הטוריסטים והטוריסטיות הזקנים מארצות-הברית מס' תכלים עלינו ואומרים איזה משוגעים, אבל לי לא איכפת".

היא מסירת הרבה ברחבי הארץ. "כש' המדריך שלי שמע שעליו לקחת רוזנת לסיוור בארץ, הוא רצה להשתמש. הוא תי' אר עצמו אינו זקנה שבקושי הולכת. כש' ראה אותי, הוא שינה את דעתו. אחר כך הוא שינה אותה שוב. עשיתי לו את המוות בשאלות. אם הוא הראה לי איזה בית בעיר החדשה, שאלתי אותו מה היה כאן לפני זה. שום דבר, הוא אמר. שאלתי אותו, ולפני השום דבר? אני פשוט מוכרחה לדעת כל דבר".

אכן, היסודיות היא אחת מתכונותיה של נערת-ההווה האמריקאית. בין אם דוגמנית עירום או אשת חברה אצילית, אם

חסר פרוטה, לפי המושגים שלהם. שנית, הובר הגרוע יותר — הוא היה יהודי. איך אפשר להינשא ליהודי?

"המשפחה איימה עלי שאם אינשא ל' הווארד לא אקבל את חלקי בירושה. ובאמת לא שלחו לי תקופה ארוכה את הכספים

לנצל לדברים מועילים יותר. "אני מוכרחה לעבוד. מגיל 19 אני ער' בדת. התחלתי בתור דוגמנית בירוהני ה' יוקרה באזאר ווו בניו-יורק. עבדתי בתור דוגמנית גם בפאריס. בעיקר עבדתי כדוג' מנית צילום, אבל עשיתי גם דוגמנות מסלול. אחר-כך ניסיתי את כוחי בתור שחקנית. אבל הייתי שחקנית גרועה. היה לי חוזה בפוקס המאה העשרים, אבל תמיד לקחו ממני את התפקידים הטובים ביותר".

וסף לעבודתה היתה כריסטינה גם פעילה כל השנים במישור החברתי. המסכיבות שלה היו לשם-דבר בניו-יורק, ושמה הופיע דרך קבע בטורי החברה של כל העיתונים. בכתבת-ענק בקוסטופוליסן על האזהרות, נכלל שמה לצידה של ז'אק'

שהגיעו לי. בסוף נודע להם שנישאנו והם נכנעו".

איך הכירה הנסיכה את ישראל? היא פירה בכל רחבי העולם — אבל לישראל לא

הבעל היהודי כריסטינה הבלונדינית עם בעלה היהודי, המנתח הפלאסטי הווארד בלין, במועדון-לילה בניו-יורק. "יעתתי מרגע ראשון שהכרת אותו שאהיה אצלו תמיד במקום השני אחרי עבודתו" — אומרת הרוזנת.

לין קנדי. חברתה לכיתה היתה מלכת סיקים. תצלומיה לצד גדולי העולם, מיליונרים, אצ' לים, וענקי עולם הרוח, התפרסמו שוב ושוב. נישואיה והולדת ילדיה זכו לכיסוי נרחב. אפילו מסיבה שלה זכתה לסיפור ב' טיים — כולל פירוט מלא של הכיסוי — הסמלי למדי — אותו עטתה.

לפירסום מטוג אחר זכתה כאשר מטוס הנוסעים בו טסה בניו-יורק לפילדלפיה, עם שני ילדיה, כלבה לופינה ומטפלת אנגליה, נחטף לקובה. כאשר הודיעו על כך לבעלה בבית-החולים בו עבד, הגיב בקוררו: "אני יכול לתאר לי את המנה שהם יחטפו שם ממנה כשהם ינחתו בהו' אנה. כריסטינה מכירה אישית את צ'ה גווארה".

הפנימות החברתית דעכה לאח רונה. "המצב בארצות-הברית נורא, מספרת כריסטינה. "הנוער מתקומם והורס הכל בלי להציע שום תמורה. פעם היינו מוזמנים או מומינים למסיבה חודש חודשים מראש. כיום המצב החברתי כל-כך מדא, שאין ראש למסיבות".

כריסטינה מקורבת לעולם הצעירים. למי רות 30 שנותיה, סיגנון דיבורה הוא של בת 20. אם משהו לא מוצא חן בעיניה היא לא מהססת להרביץ קללה בריאה. היא צעירה ברוחה ואוהבת חיים.

כריסטינה גדלה כנערת שעשועים קלאסית. "עברתי את אירופה, הכרתי את כל נערי השעשועים של היבשת — עד שנמאס לי מהם. ניסו לשדך אותי ל'

הידיד הישראלי

הרוזנת כריסטינה כפי שצולמה השבוע בחוף הרצליה, עם ידיד ישראלי אותו הכירה כאן. כבת-אצולה אמיתית, כריסטינה נעדרת שמץ סנוביות, נוהגת בחופשיות, מתיידדת עם מי שמוציא-חן בעיניה.

לילדים או עוזרת לסינאטור, גישתה של מריה כריסטינה פאולוצי בלין היתה תמיד יסודית. גם לשיגעוניה החדש, ישראל, היא ניגשת באותה רצינות. היא אינה מסתפקת רק בהקמת בית-ספר בבית-שאן ועריכת מכירות פומביות המכניסות מיליונים, אלא מתכוונת ממש להשתקע כאן. "אני רוצה לבנות לי בית כאן, ליד המלון. יש כאן הרבה ילדים אמריקאים, והילדים שלי יוכלו לדבר איתם עד שילמדו עברית".

כמובן, צריך לזכור שלמילה "להשתקע" אצל רוזנת ישר' משמעות מיוחדת. אחרי ה' כל, יש לה גם התחייבויות אחרות, לא צריך לשכוח זאת. אבל — אם אוכל ל' גור כאן שלושה חודשים בשנה, אהיה מנייגת" גם עשיתי

הכירה אישית את צ'ה גווארה — ומטוסה נחטף לקובה

ישראל אמרתי: מה פתאום? מה יש שם? רק חולות. אמנם מקסימים, אבל חולות. "אבל כעבור שנה פגשתי מישהו מישראל. הוא התחיל לספר לי על הארץ. מה יש לכם פה? הוא אמר לי. קירות ותמונות..."

בעלי ממון בארצות-הברית. אחרי כל זה פגשתי את מי שעתידי היה להיות בעלי, את הווארד בלין. "הוא היה מנתח פלסטי צעיר, מסור כו' לו לעבודתו. התאהבתי בו.